

holds- og Reifegodtgjørelse fastsættes for hvert Embede for sig efter de til enhver Tid herskende Forhold. Hvorledes det med Føie kan siges, at der kan være en stor Forskjel imellem, om Finantsloven afgjør, hvorvidt Gagerne til Retsbetjentene tilligemed Contoirholds- og Reifegodtgjørelserne ere rigtigt fastsatte af Ministeren, eller om Dommen derover udtales igjennem en Rønningsslov, det er tilstaaer jeg mig temmelig uklart. Man har jo seet, og man seer det jo her i dette Tilfælde, at Landsthinget remitterer Folkethinget Finantsloven, fordi disse Beløb til Retsbetjentene ere opførte i den; dersom det i Fremtiden skulde vise sig, at Folkethinget ikke havde iagttaget de almindelige eller locale Hensyn ved Censuren over de Rønninger og andre Emolumenter, som Ministeren havde tillagt Retsbetjentene, saa har jo Landsthinget den samme Ret med Hensyn til Finantsloven som med Hensyn til Rønningssloven, nemlig at remittere Folkethinget Loven til hverligere Behandling. Jeg troer overhovedet, at det ikke har den principielle Fasthed, som er udtalt af de ærede Ministre, at Finantsloven og Rønningssloven skulle være to Arter væsentlig forskjellige Love; jeg troer, at Grundloven i det Hele ikke gjør en saadan Forskjel, jeg troer, at den egentlige Forskjel mellem Finantsloven og Rønningssloven kun er den, at Finantsloven er meget lettere at ændre, fordi den kommer igjen hvert Aar, hvorimod en Rønningsslov ligesom enhver anden Lov forudsættes at have en længere Varighed. Jeg troer, at det i denne Sag er ret hensigtsmæssigt at heraabe sig paa, hvad tidligere Ministre have udtalt, og jeg vil saaledes henholde mig til en Udtalelse af Justitsministeren i Efteraaret 1858; da sagde den daværende Justitsminister, at det ikke vilde være vanskeligt at fastsætte Rønning for Retsbetjentene, han sagde tillige, at der vanskeligste Post var at udfinde Contoirholds- og Reifegodtgjørelser, men hvis denne Ministers Udtalelse er rigtig, saa maa der af Ministeriet anstilles en særskilt Undersøgelse for ethvert særskilt Justitsembede i hele Landet, inden det forelægger en Rønningsslov; Undersøgelsen vil være nødvendig for at see, hvormange Forretninger der i en vis Aarvække have været, og hvor stor Contoirholds-

godtgjørelsen i en vis Vække af Aar har været; men dersom det har sin Rigtighed, hvorfor skulde Justitsministeren da ikke aarlig kunne meddele Rigsdagen de Undersøgelser, han havde anstillet for de Embeders Vedkommende, som havde været ledige i det løbende Aar? Jeg seer virkelig ikke, at der i saa Henseende kan være nogensomhelst praktisk Vanskelighed. Skulde vi opsætte at modtage disse Undersøgelser, indtil der kommer en Rønningsslov, saa vide vi jo ikke, hvor længe det vil være; men at det vil være flere Aar, det troer jeg, man dog vistnok maa være temmelig sikker paa, og saa faaer man jo dog kun de samme Undersøgelser, som man vilde være istand til at faae enkeltviis hvert Aar for de da vacante Embeder. Da nu Sagen er fredeen saavidt frem, saa vil jeg for mit Vedkommende stemme for det Forslag, Udvalget har sat først.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand vilde lode dette Forslag i en lykkelig Gavn; det er muligt, at han kan lode det igjennem dette Thing, men den ærede Rigsdagsmand maa huske paa, at Forslaget skal besætte andre Forvande, hvor hans kyndige Raad ikke kan staae ved Roret, hvor hverken han eller nogen anden af Forsamlingens Medlemmer kan være Lods. Den ærede Rigsdagsmand anførte forskjellige Exempler paa, hvorledes man tidligere ved at paabyrde Justitsembederne Udredelsen af Pensioner til Formanden allerede i Finantsloven havde ordnet dette Forhold; dette berøer paa en fuldstændig Misforstaaelse. Spørgsmaalet om at lægge noget af Embedernes Indtægter til Formandens Pensionering eller at anvende en Deel af Indtægterne til andet Brug, har aldeles ikke været Gjenstand for Billigelse gennem Finantsloven. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede fremdeles, og deri giver jeg ham Ret, at der i Grunden ikke er anden Forskjel mellem en Rønningsslov og en Finantslov, end at Finantsloven gaaer „saa let“; men den ærede Rigsdagsmand havde ikke Ret i sin Begerundelse af denne Paastand, at det nemlig var, fordi Finantsloven hvert Aar kom igjen; — nei, jeg skal sige den ærede Rigsdagsmand, hvori Grunden ligger til, at den gaaer saa let, Grunden ligger deri, at